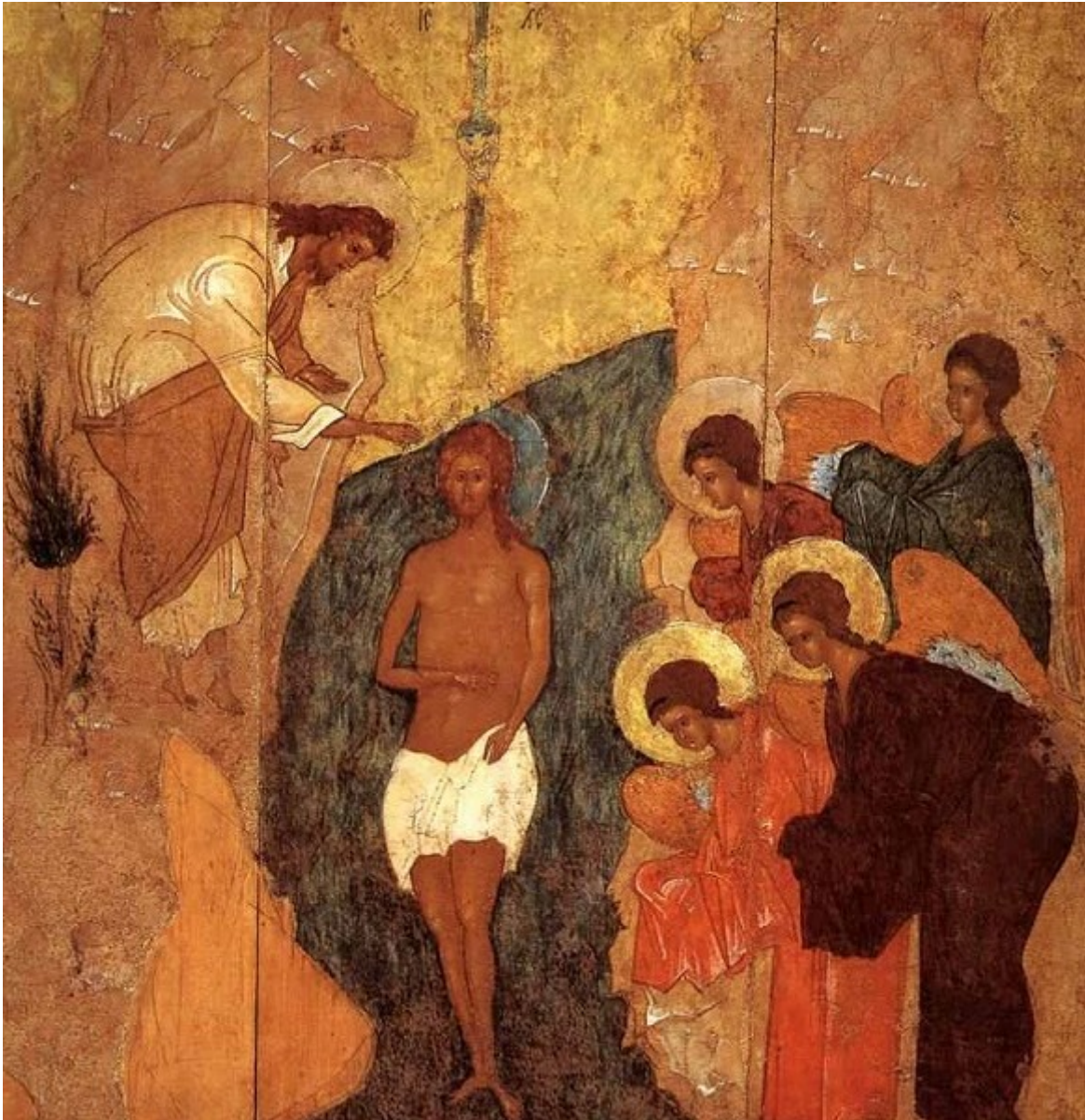

Κυριακή Απόδοσης των Θεοφανείων: «Για μια Ζωή μέσα στο Φως του Χριστού» (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Η ευαγγελική αφήγηση των γεγονότων είναι διαδοχική. Το μικρό βρέφος που είδαμε στο σπήλαιο της Βηθλεέμ αναγνωρίζεται με την εορτή που αποδίδεται σήμερα ως τέλειος Θεάνθρωπος μέσα στα ύδατα τού Ιορδάνου. Μετά τη Βάπτισή Του τον συναντάμε στη «Γαλιλαία τῶν Ἐθνῶν» όπως σημειώνει ο ευαγγελιστής της σημερινής Κυριακής από όπου και θα ξεκινήσει το δημόσιο έργο του.

Η μεγάλη Θεοφανεία και Επιφανεία που συνέβη στα ύδατα του Ιορδάνου δεν παραμένει μόνον τοπική αλλά γίνεται καθολική και κατακλύζει τους πάντες και τα πάντα. Ο Ιησούς μετά τη Βάπτισή Του και τη σύλληψη του Προδρόμου αναχωρεί προς τη Γαλιλαία από όπου και θα ξεκινήσει να μεταδίδει τα «Φώτα» των Φώτων, το Φώς το αληθινόν. Και πώς το πραγματοποιεί αυτό; Δια της Θεανδρικής του παρουσίας, της διδασκαλίας, και γενικότερα δια του τριετούς σωτηριώδους δημοσίου έργου του.

Ο σαρκωμένος Θεός της ανθρωπότητας με αφετηρία τη γη «Ζαβουλών και Νεφθαλείμ» περιοχές «πέραν τοῦ Ἰορδάνου» ξεκινά να αποκαλύπτεται και να γίνεται γνωστός. Ανοίγεται προς τα έθνη, τους λαούς, την ανθρωπότητα ολόκληρη που πριν την έλευσή του ήταν κυριολεκτικά «Αφώτιστη» και νοερά Τυφλή.

Ὄντως «ο λαός ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα». Δεν είναι εξάλλου τυχαίο πως μόνο ο Θεάνθρωπος Ιησούς αυτοαποκαλείται με το χαρακτηρισμό «τὸ Φῶς τοῦ Κόσμου». Το φως που ἦρθε, διέλυσε και αφάνισε το Σκοτάδι της Αθεΐας, της Αγνωσίας, της Ειδωλολατρίας. Το φως που φωτίζει πλέον το νου του ανθρώπου ὥστε να αποδεχτεί την «αλήθεια», τον Χριστό. Το φῶς που οδηγεί τέλος, στο φως!

Αλήθεια, πόσο φωτισμένος ἦταν ο προ Χριστοῦ κόσμος χωρίς την ἔλευση του Φωτός; Σπερματικά και Σποραδικά αρκετά, καθότι ο Θεός ἔδινε τα στίγματα της παρουσίας και ἐνέργειάς του διά των προφητῶν και των πάλαι αγίων της Παλαιάς Διαθήκης. Στο πλήρωμά του ὅμως ο Φωτισμός ἐπέρχεται με την Σάρκωση του Χριστοῦ. Αν δηλαδή το πρόσωπο του Μωϋσέως ἦταν λαμπερό λόγω της θέας του ασάρκου Λόγου, τα πρόσωπα των μετὰ Χριστόν αγίων «ἤστραπταν» περισσῶς ἀπὸ του Μωϋσέως λόγω της Θέας του σαρκωμένου Λόγου.

Και ὅλη αὐτή η Φωτοχυσία που ἐζήσαν και ζουν οι ἐκάστοτε ἅγιοι παλαιοὶ και νέοι ἀποτελεῖ μια ζωὴ Μέσα στο Φως του Χριστοῦ. Εἶναι η βίωση της Βασιλείας του Θεοῦ, του Παραδείσου, ἐδῶ κάτω στη γη για την οποία ὅμως προϋποτίθεται η Μετάνοια. Ἐτσι λοιπόν ο Ιησούς του Φωτός ξεκινά το κήρυγμά του με πρόσκληση Μετανοίας. «Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρῦσσειν καὶ λέγειν· μετανοεῖτε ἥγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Η σάρκωση και τα Θεοφάνεια του Χριστοῦ, μας δίνουν αὐτή την καινούργια δυνατότητα δηλαδή το να ζήσουμε Μέσα στο Φως του Χριστοῦ, να βιώσουμε την αὐρα της αγιότητας.

Αὐτό που ἀπαραιτήτως χρειάζεται για αὐτήν τη Φωτοφάνεια εἶναι η ζωὴ της Μετανοίας. Και εἶναι μεγάλος ἄθλος η Μετάνοια! Το να μπορείς, ὄχι να μην πέφτεις στην αμαρτία, ἀλλά να ἔχεις το σθένος να σηκώνεσαι μετανιωμένος πραγματικά ἀπὸ τις ἀστοχίες και τα πνευματικά ἀτοπήματα μεγάλα ἢ μικρά στα οποία περιέπεσες. Μετάνοια σημαίνει πολλά, κυρίως ὅμως σημαίνει την ἀλλαγὴ της νοοτροπίας της σκέψης και της κουλτούρας που οδηγεί στον πνευματικό θάνατο και το μαρασμό. Αὐτήν τη μετάνοια της ἀλλαγῆς και της μεταμόρφωσης του παλαιοῦ μας ἀνθρώπου ἀς διεκδικούμε ὥστε να καταφέρουμε ἔστω και ἀμυδρά να βιώσουμε το Φως του Χριστοῦ. Ἐτσι θα ζήσουμε ως «τέκνα Φωτός» και ὄχι ως «τέκνα Σκότους» με ἀέναη ἐπιμέλεια το «καθ' ἐκάστην μετανοεῖν».